

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΜΟΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΗ ΜΟΝΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

Εν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις φρ. 16.
Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φράγμα 20.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΛΕΠΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. Ἀριθ. 1.
Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Γαβριηλίδης.

Ο ΞΕΝΟΣ

Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν οἱ ντόπιοι πατριῶται
Μόνοι ἔθνικό μας ζήτημα νὰ λύσουν
Κι' ἀπάνου σ' τὴ μεγάλη ἰδέα οἱ ἱππῶται
Τὸ ἔθνος σὰν μπεκάτσα νὰ ξεκοκκαλίσουν,
Σ' τὰ ὑστερνὰ μᾶς ἦλθε κι' ἓνας Ξένος
Καὶ ρίχθηκε σ' τὰ κόκκαλα σὰ λυσσασμένος.
Αἶ! τὴν οὐρὰ θ' ἀφήστε Κουμουντούροι
'Αφοῦ ἐφάγατε ὀλάκερο γαῖδοῦρι;

ΤΙ ΛΕΤΕ; ΔΕΝ ΤΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ;

Ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ θυμοῦμαι σ' τὴν Τουρκία
Εἶχε γενῆ μιὰ νόστιμη, μὰ νόστιμ' ἱστορία.
Νὰ βρίσκωμαι κ' ἐγὼ ἐκεῖ τὸ εἶχε φέρ' ἡ τύχη . . .
— Βρὲ ἀδελφέ, τί φοβερὸ ποῦ εἶν' αὐτοὶ οἱ στίχοι!
Κάπου μιὰ λέξι σὰν ζητῆς μὲ ἄλλη νὰ ταιριάξῃ,
Νὰ ξημερώσῃ τρεῖς φορὰς μπορεῖ καὶ νὰ βραδυάσῃ,
Καὶ σὺ ἀκόμα νὰ ζητῆς στοῦ λεξικοῦ τὰ βᾶθη.
Καὶ νὰ μὴν πᾶμε μακρὰ, ἐγὼ τὸ ἔχω πάθει.
Θαῖρεῖτε θὰ σᾶς ἔγραφα, ὅσα σᾶς γράφω τώρα;
Ἀλλὰ ὁ τρίτος στίχος μου—κακὴ ψυχρὴ του ὥρα!—
Νὰ τελειόνη ἔτυχε μὲ τὴ διαβόλο—τύχη.
Καμπόσαις λέξεις ταιριαζὰν μαζί της! τοῖχοι, νύχι,
Καὶ τὰ λοιπὰ ὅμως καμμιὰ νὰ ἔμπη δὲν μπορούσε.
Εἶναι κανεὶς ποδήματα χοροῦ σὰν νὰ ζητοῦσε,
Καὶ μπόταις νὰ τοῦ ἔφερναν χοντραὶς γιὰ τὸ κυνήγι.
Νὰ ἔτσι εἶναι κάποτε ποῦ ὁ θυμὸς σὲ πνίγει.
Τέλος οἱ στίχοι ἤρθαν στὸ νοῦ μου, τὸ χαλάζι
Καλὸ ἔναι στὴν ἀναβροχιά ταιριάξει, δὲν ταιριάξει

Ἡ λέξις μὲ τὴν ἔννοια, εἶπα, θὰ νὰ τὴν βάλω,
Καὶ τῷαμα. Δὲν ἔκαμα, κυρίαίς, τίποτ' ἄλλο,
Παρ' ὅτι κάνετε καὶ σεῖς, τὴν δουλά σας κρατεῖτε
Καλὴ, κακὴ, καλλίτερη δόστου ποῦ νὰ βοήθε.
Pardon γιὰ τὴ παραβολή, ἀλλὰ ἀφοῦ ταιριάξῃ
'Απ' τὴν κουζίαν' ἂν ἔρχεται, νομίζω, δὲν πειράζει.
Εἶπα λοιπὸν πῶς μ' ἔτυχε . . . Ἄ, προσοχὴ μεγάλη
Μὴν εὐρεθῆ στοῦ στίχου μου τὴν ἀίρα τύχη πάλι,
Καὶ ξεμπερδέματα καλὰ! Λοιπὸν εἰς τὴν Τουρκία
Μιὰ δίκη εἶδα γιὰ κλεψιὰ παρὰ πολὺ ἀστεία.
— Ὁ ἄ θέλετε νὰ μάθετε οἱ Τούρκοι πῶς δικάζουν.
'Απάνω, κάτω νὰ σᾶς πῶ ἐμᾶς κ' ἐκείνοι μοιάζουν.
'Ο δικηγόρος σὰν κ' ἐδῶ. Τὸν λένε ἀβοκάτο,
Μὰ αἴλουρο τὸν αἴλουρο ἂν τανε πῆς ἢ γάτο,
Τὰ νύχι του δὲν ἔλλαξαν· οἱ δικασταὶ τοὺς πάλι
Κοιμοῦνται, ὡσὰν ἔνορκοι, καὶ ξύνουν τὸ κεφάλι,
Καὶ κάπου καὶ τὰ πόδι των, κ' ἴσως σ' αὐτὸ καὶ μόνο
Δὲν μοιάζομε, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν σᾶς τὸ βεβαιώνω.
Γιὰ νὰ τελειόνω γρήγορα, ἀφίνω ὅλα τ' ἄλλα,
Καὶ στὴν ἀπόφαις πηλῶ μὲ σάλτα ποῖδ μεγάλα,